

KRUSLINAS PRIEŠ PRANCŪZIJĄ

1990 m. balandžio 24 d. sprendimas

NEOFICIALI BYLOS SANTRAUKA IR BYLOS APLINKYBĖS

A. Esminiai faktai

1985 m. balandžio mėnesį Tulūzos apeliacinio teismo kaltinamieji rūmai perdavė pono Kruslino bylą Haute-Garonne'o departamento asizų teismui kaltindami jį žmogžudystės kurstymu ir padėjimu ją įvykdyti bei vagyste sunkinančiomis aplinkybėmis bei pasikėsinimu įvykdyti vagystę sunkinančiomis aplinkybėmis. Vienas iš įkalčių buvo pareiškėjo telefoninio pokalbio, vykusio naudojant trečiajam asmeniui priklausančią telefono aparatą, įrašas. Įrašas buvo padarytas teisėjo, dalyvavusio tyrime Saint-Gaudens'o mieste, prašymu tiriant kitą bylą. Pono Kruslino skundą dėl jo telefoninių pokalbių klausymosi teisėtumo Kasacinis teismas atmetė.

B. Bylos nagrinėjimas Europos žmogaus teisių komisijoje

1985 m. spalio 16 d. pono Kruslino pateiktą skundą dėl Konvencijos 8 straipsnio pažeidimo Komisija 1988 m. gegužės 6 d. pripažino priimtiniu. 1988 m. gruodžio 14 d. ataskaitoje Komisija išreiškė nuomonę (dešimt balsų prieš du), jog šiuo atveju buvo pažeistas Konvencijos 8 straipsnis. 1989 m. kovo 16 d. Komisija perdavė bylą Teismui.

TEISMO SPRENDIMO IŠTRAUKA

DĖL TEISĖS

I. Tariamasis 8 straipsnio pažeidimas

25. Ponas Kruslinas pareiškia, kad šioje byloje buvo pažeistas Konvencijos 8 straipsnis, kur teigiama:

„1. Kiekvienas turi teisę į tai, kad būtų gerbiamas jo privatus ir šeimos gyvenimas, būsto neliečiamybė ir susirašinėjimo slaptumas.

2. Valstybė institucijos neturi teisės apriboti naudojimosi šiomis teisėmis, išskyrus įstatymų nustatytus atvejus ir kai tai būtina demokratinėje visuomenėje valstybės saugumo, visuomenės apsaugos ar šalies ekonominės gerovės interesams siekiant užkirsti kelią viešosios tvarkos pažeidimams ar nusikaltimams, taip pat būtina žmonių sveikatai ar moralei arba kitų asmenų teisėms ir laisvėms apsaugoti.”

Vyriausybė ginčijo šį pareiškimą, tuo tarpu Komisija sutiko su juo iš esmės.

26. Nors buvo klausomasi pono Terrieux'o telefoninių pokalbių, policija įrašė ir keletą pareiškėjo pokalbių. Vienas pokalbis buvo tiesiogiai susijęs su pareiškėjui iškelta baudžiamąja byla (žr. § 9 - 10). Taigi telefoninių pokalbių klausymasis reiškia, kad valstybės institucijos apriboja pareiškėjo teisę į jo „susirašinėjimo slaptumą” ir „privatų gyvenimą” (žr. 1978 m. rugsėjo 8 d. *Klass ir kiti* bylos sprendimą, serija A, Nr. 28, p. 21, § 41; 1984 m. rugpjūčio 2 d. *Malone* bylos sprendimą, serija A, Nr. 82, p.30, § 64). Vyriausybė to neginčijo.

Minėtas valdžios įsikišimas pažeidžia 8 straipsnį, nebent tokį pažeidimą numato įstatymas arba juo siekiama vieno ar daugiau 8 straipsnio 2 § išvardytų teisėtų

tikslų ir jis „yra būtinas demokratinėje visuomenėje“ siekiant šių tikslų.

A. „Įstatymų numatytus atvejus“

27. Pasakymas „įstatymų numatytus atvejus“ pagal 8 straipsnio 2 § reiškia, jog pirmiausia nagrinėjami valdžios institucijų veiksmai turi būti pagrįsti vidaus įstatymų. Tuo pat metu ši nuostata reiškia ir konkretaus įstatymo kokybę: įstatymas turi būti prieinamas suinteresuotam asmeniui, kuris turėtų galimybę numatyti šio įstatymo taikymo pasekmes savo atžvilgiu, bei turi atitikti įstatymo viršenybės principą.

1. Dėl teisinio pagrindo buvimo Prancūzijos teisėje

28. Tai, ar šioje byloje buvo patenkinta pirmoji sąlyga, ir buvo ginčo Komisijoje ir Teisme objektas.

Pareiškėjas atsakė į šį klausimą neigiamai. Jis mano, kad Baudžiamojo kodekso 368 straipsnis iš esmės draudžia klausytis telefoninių pokalbių (žr. § 18). Ši norma yra viršesnė nei Baudžiamojo proceso kodekso 81 straipsnis, kur ne taip kategoriškai draudžiama klausytis telefoninių pokalbių ir nurodyta, kad teismo tardytojas, sankcionuodamas operatyvinius veiksmus, „būtinus tiesai nustatyti“, turi elgtis pagal įstatymą, t.y., *inter alia*, pagal Baudžiamojo kodekso 368 straipsnį (žr. § 17). Pareiškėjas pridūrė, jog Baudžiamojo proceso kodekso 151 ir 152 straipsniai iš esmės nieko nekeičia, nes teismo tardytojai negali deleguoti policijos pareigūnams tų įgaliojimų, kurių patys neturi. Komisijos atstovas sutiko su šia nuomone.

Vyriausybės nuomone, nėra jokio prieštaravimo tarp Baudžiamojo kodekso 368 straipsnio ir Baudžiamojo proceso kodekso 81 straipsnio, ypač atsižvelgiant į Baudžiamojo kodekso rengimo medžiagą (žr. § 18). Vyriausybė teigia, kad Baudžiamojo proceso kodekse nėra išsamaus operatyvinių priemonių, kuriomis gali naudotis teismo tardytojas, sąrašo. Pavyzdžiui, jame nėra tokių įprastų tyrimo būdų, kaip fotografavimas, pirštų atspaudų ėmimas, slaptas sekimas, poėmis, liudininkų akistata (žr. § 15). 81 straipsnį tikslina 151 ir 152 straipsnių nuostatos ir teismo praktika (žr. § 17 ir § 20 - 21). Konvencijos 8 straipsnio 2 § minimas „įstatymas“ yra suprantamas kaip konkrečioje teisės sistemoje galiojantis įstatymas. Šiuo atveju tai yra rašytinės teisės, daugiausia Baudžiamojo proceso kodekso 81, 151 ir 152 straipsniai, ir pastarojo dokumento normas aiškinančios teismo praktikos derinys.

Komisijos atstovas mano, kad kontinentinėse valstybėse, įskaitant Prancūziją, tik bendrojo poveikio teisės aktas, neatsižvelgiant į tai, ar jį priėmė Parlamentas, ar kita institucija, gali būti laikomas „įstatymu“ pagal Konvencijos 8 straipsnio 2 §. Žinoma, kad daugelyje ankstesnių sprendimų Teismas yra išreiškęs nuomonę, kad sąvoka „įstatymas“ žodžių junginyje „įstatymų numatytus atvejus“ apima ir rašytinę, ir nerašytą teisę“ (Žr. 1979 m. balandžio 26 d. *Sunday Times* bylos sprendimą, serija A, Nr. 30, p. 30, § 47; 1981 m. spalio 22 d. *Dudgeon* bylos sprendimą, serija A, Nr. 45, p. 19, § 44 ; 1989 m. kovo 30 d. *Chappel* bylos sprendimą, serija A, Nr. 152, p. 22, § 52). Tačiau, kaip pareiškė Komisijos atstovas, išvardytose bylose Teismas turėjo omenyje tik „bendrosios teisės“ sistemą. Tačiau ši sistema radikaliai skiriasi nuo prancūziškosios. Pagal pastarąją teismo praktika, be abejo, yra labai svarbi, tačiau laikoma „antriniu“ teisės šaltiniu, tuo tarpu „įstatymas“ Konvencijoje reiškia „pirminį šaltinį“.

29. Teismas, kaip Vyriausybė ir Komisijos atstovas, pirmiausia pažymi, kad vidaus teisės aiškinimas ir taikymas yra nacionalinių institucijų, ypač teismų,

prerogatyva (Žr., be kitų šaltinių, anksčiau minėtą *Malone* bylos sprendimą, serija A, Nr. 82, p. 36, § 79; 1989 m. birželio 22 d. *Eriksson* bylos sprendimą, serija A, Nr. 156, p. 25, § 62). Todėl Teismas neturi laikytis nacionalinių institucijų pozicijai prieštaraujančios nuomonės dėl to, ar teismo tardytojų sankcionuotas telefoninių pokalbių klausymasis atitinka Baudžiamojo kodekso 368 straipsnį. Daugelį metų nacionaliniai teismai, konkrečiai - Kasacinis teismas, Baudžiamojo proceso kodekso 81, 151 ir 152 straipsnius laiko teisiniu pagrindu, kuris leidžia teismo policijos pareigūnams klausytis telefoninių pokalbių remiantis teismo tardytojų sankcijomis.

Negalima ignoruoti egzistuojančios teismo praktikos. Aiškindamas Konvencijos 8 straipsnio 2 § bei kitus analogiškus straipsnius Teismas visuomet suprato ir supranta terminą „įstatymas“ realiai, o ne formaliai. Šis terminas apima žemesnės kategorijos aktus nei įstatymas (Žr. 1971 m. birželio 18 d. *De Wild, Ooms ir Versyp* bylos sprendimą, serija A, Nr. 12, p. 45, § 93) ir nerašytinę teisę. Tiesa, Teismo sprendimai *Sunday Times*, *Dudgeon* ir *Chappell* bylose buvo susiję su Jungtine Karalyste, tačiau, kaip teisingai pažymėjo Vyriausybė, būtų neteisinga pervertinti valstybių bendrosios ir kontinentinės teisės skirtumą. Statutinės teisės reikšmė yra svarbi ir bendrosios teisės valstybėse. Ir atvirkščiai, kontinentinėse valstybėse tradiciškai teismo praktikos vaidmuo toks svarbus, kad lėmė ištisų pozityviosios teisės šakų atsiradimą. Be abejo, Teismas ne kartą buvo į tai atsižvelgęs (Žr. 1988 m. gegužės 24 d. *Müller ir kiti* bylos sprendimą, serija A, Nr. 133, p. 20, § 29; 1988 m. spalio 7 d. *Salabiaku* bylos sprendimą, serija A, Nr. 141, p. 16 - 17, § 29; 1989 m. lapkričio 20 d. *Markt Intern Verlag GmbH ir Klaus Beermann* bylos sprendimą, serija A, Nr. 165, p. 18 - 19, § 30). Jeigu Teismas neatsižvelgtų į teismo praktiką, pakirstų kontinentinių valstybių teisinės sistemos pagrindus tokiu pat mastu, kaip 1979 m. balandžio 26 d. *Sunday Times* bylos sprendimas „būtų sukrėtęs iki pat šaknų“ Jungtinės Karalystės teisinę sistemą, jei Teismas būtų bendrąją teisę išskyręs iš sąvokos „įstatymas pagal Konvenciją“ (serija A, Nr. 30, p. 30, § 47). Rašytinės teisės veikimo srityje įstatymu yra laikomas galiojantis teisės aktas, kaip jį aiškina kompetentingos teismo institucijos, atsižvelgdamos į naujas praktines aplinkybes.

Taigi valdžios įsikišimas, dėl kurio pareiškėjas skundžiasi, pagal Prancūzijos teisę yra teisėtas.

2. Dėl „įstatymo kokybės“

30. Dėl antrojo reikalavimo, nurodyto frazėje „įstatymų numatytus atvejus“, t.y. reikalavimo, kad įstatymas būtų prieinamas, šioje byloje nekyla jokių problemų.

Tačiau šito negalima pasakyti kalbant apie trečiąjį reikalavimą: išanalizavus valdžios institucijų taikomų priemonių reikšmę ir esmę, įstatymas turi būti nuspėjamas. Kaip Teismas pažymėjo 1984 m. rugpjūčio 2 d. *Malone* bylos sprendime, Konvencijos 8 straipsnio 2 § „ne tik nukreipia į vidaus teisę, bet kalba ir apie įstatymo kokybę, reikalaujantis, kad įstatymas atitiktų įstatymo viršenybės principą“. Taigi ši nuostata „reiškia,... kad vidaus teisėje turi būti teisinės apsaugos priemonės, kurios garantuotų, kad teisės, nurodytos 1 §, valstybės institucijų savavališkai nebus apribojamos Ypač tada, kai vykdomosios valdžios įgaliojimai yra vykdomi slaptai, savivalės galimybė yra akivaizdi ... Nėra abejonių, kad... Konvencijos reikalavimai, ypač dėl įstatymo nuspėjamumo tokioje specialioje srityje, kaip ryšių kanalais perduodamos informacijos perėmimas, policijai vykdam tokį tyrimą, negali nekisti“.

- Vykdam tokį tyrimą,

„atitinkamas įstatymas gali nustatyti tam tikrus individų elgesio apribojimus. Reikalavimas, kad įstatymas būtų nuspėjamas, nereiškia, jog asmuo turi turėti

galimybę „numatyti”, kada valdžios institucijos planuoja pradėti klausytis jo pokalbių, kad galėtų atitinkamai koreguoti savo elgesį. Antra vertus, įstatymų formuluotės turi būti pakankamai aiškios ir suprantamos, kad būtų galima suteikti piliečiams reikalingą informaciją apie aplinkybes bei sąlygas, kurioms esant valstybės institucijos įgyja teisę pasinaudoti slaptu bei potencialiai pavojingu teisės gerbti privatų gyvenimą ir susirašinėjimo slaptumą apribojimu.

...

[1983 m. kovo 25 d. *Silver ir kiti* bylos sprendime Teismas] nutarė, kad „įstatyme, kuris suteikia pasirinkimo laisvę, turi būti apibrėžtos jo ribos”, nors įstatyme nebūtinai turi būti nurodytos šių normų bei procedūrų detalės (ten pat, serija A, Nr. 61, p. 33-34, § 88-89). Todėl „įstatymo” detalizavimo laipsnis priklauso nuo konkrečios situacijos... Kadangi operatyvių slapto informacijos perėmimo priemonių naudojimas yra slepiamas nuo suinteresuotų asmenų ir plačiosios visuomenės apskritai, vadinasi, jeigu „įstatymas” suteiktų vykdomajai valdžiai teisę savarankiškai nustatyti pasirinkimo ribas, tai prieštarautų įstatymo viršenybės principui.”

- Apie teisėjo vaidmenį:

„jo ribos nenustatytos. Būtent įstatymas turi konkrečiai ir tiksliai nurodyti tokių įgaliojimų realizavimo ribas ir būdus,... kad garantuotų asmeniui jo teisių apsaugą nuo neteisėto valdžios įsikišimo” (Žr. serija A, Nr. 82, p. 32 - 33, § 67 - 68).

31. Vyriausybė pareiškė, jog Teismas turi būti atsargus ir nespręsti abstrakčiai, ar Prancūzijos įstatymai atitinka Konvenciją, bei nedaryti sprendimų *de lege ferenda*. Todėl Vyriausybė mano, kad Teismas neturėtų nagrinėti su pono Kruolino byla nesusijusių klausimų, kaip antai: telefoninių pokalbių klausymosi ryšium su nedideliais teisės pažeidimais arba to, kodėl nėra normos, nurodančios, kad asmuo, kurio telefoninių pokalbių buvo klausomasi, turi būti apie tai informuojamas, jeigu jam iškelta byla buvo nutraukta. Tokie klausimai iš tiesų yra susiję su sąlyga, kad tai „būtina demokratinėje visuomenėje”, bet juos reikėtų nagrinėti atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes.

32. Teismas negali sutikti su šiais Vyriausybės argumentais. Teismas privalo nustatyti, ar skundžiamą valdžios institucijų įsikišimą tikrai „numato įstatymas”, todėl, be abejo, turi įvertinti atitinkamą Prancūzijos „įstatymą” vadovaudamasis fundamentalaus įstatymo viršenybės principo reikalavimais. Tokia analizė neišvengiamai bus šiek tiek abstrakti. Antra vertus, tai ši tą sako apie nacionalinių teisės normų, taikomų šioje pono Kruolino byloje, kokybę.

33. Telefoninių pokalbių klausymasis bei kitos jų perėmimo formos yra rimtas įsikišimas į privatų gyvenimą ir korespondenciją ir todėl turi būti pagrįstas tiksliai „įstatymu”. Vis labiau tobulėjant ir vystantis atitinkamoms technologijoms, būtinos tikslios ir detalios tokių operatyvinių priemonių taikymo taisyklės.

Sprendžiant bylos klausimus Komisijoje (1988 m. liepos 4 d. papildomos pastabos, p. 4 - 7, apibendrintos ataskaitos § 37; kitokios formos) ir Teisme Vyriausybė išvardijo septyniolika garantijų, kurios, jos teigimu, numatytos Prancūzijos teisės.

Jos yra susijusios su telefoninių pokalbių klausymusi arba tokiu būdu gautos informacijos naudojimu, taip pat su bet kokių galimų pažeidimų atitaisymo būdais. Visos šios garantijos galiojo ir pareiškėjui.

34. Teismas jokių būdu nemenkina kai kurių minėtų garantijų vertės, kaip antai: būtinumo gauti teismo tardytojo - nepriklausomo magistrato leidimą; jo vykdomos teismo policijos pareigūnų veiksmų kontrolės; paties teismo tardytojo veiksmų kontrolės, kurią vykdo kaltinamieji rūmai, patys teismai bei prirėkusi Kasacinis teismas; bet kokių „gudrybių” ar „suktybių”, t.y. įvairių „spąstų” arba

provokacijų klausantis telefoninių pokalbių atsisakymo; įtariamųjų arba kaltinamųjų ir jų advokatų santykių konfidencialumo gerbimo.

Tačiau būtina pažymėti, kad tik keletas šių apsaugos priemonių yra aiškiai įvardytos Baudžiamojo proceso kodekso 81, 151 ir 152 straipsniuose. Kitos susiformavo teismo praktikoje per daugelį metų, o didžiuma tik po to, kai iš pono Kruslino buvo gautas skundas dėl telefoninių pokalbių klausymosi (1982 m. birželio mėn.). Kai kurios garantijos, bent jau remiantis Teismo surinkta informacija, dar aiškiai neatsispindi teismo praktikoje. Panašu, kad Vyriausybė taiko šias garantijas pagal bendrąjį principą arba įstatymų analogus, arba pagal teismų sprendimus dėl kitokio pobūdžio tyrimo priemonių, pavyzdžiui, kratos. Nors pati savaime tokia „ekstrapoliacija” įmanoma, šioje byloje ji neužtikrina pakankamo juridinio patikimumo.

35. Svarbiausia tai, kad minėta teisės sistema šiuo metu nesuteikia pakankamų garantijų dėl įvairių galimų pažeidimų. Pavyzdžiui, joks dokumentas nenustato kategorijų tų asmenų, kurių telefonų būtų galima klausytis gavus teisėjo sankciją; taip pat nenurodytos ir pažeidimų, dėl kurių galima klausytis pokalbių telefonu, rūšys. Niekas neįpareigoja teisėjo nustatyti telefoninių pokalbių klausymosi trukmės. Lygiai taip pat nenumatyta galutinių protokolų, fiksuojančių išklausytus pokalbius, surašymo tvarka. Nenumatytos atsargumo priemonės, užtikrinančios įrašų išsamumą ir saugumą tuo atveju, jeigu advokatas ar teisėjas norėtų jas patikrinti (šiuo metu jis vargiai gali nustatyti originalių juostų numerį ar trukmę). Nenumatytos aplinkybės, kurioms esant įrašai turi arba gali būti išmagnetinti arba kai būtina juosta su įrašais sunaikinti (pavyzdžiui, panaikinus kaltinimą arba teismui išteisinus). Šiais klausimais Vyriausybės pateikta informacija geriausiu atveju liudija apie tam tikrą praktiką, kuri nėra privaloma, nes nėra atitinkamo įstatymo ir susiformavusios teismo praktikos.

36. Trumpai tariant, tiek rašytinė, tiek ir nerašytinė Prancūzijos teisė pakankamai aiškiai nenustato valstybės institucijoms suteiktų atitinkamų specialių įgaliojimų apimties ir specialių operatyvinių priemonių vykdymo procedūrų bei metodų. Tokia situacija buvo ir tada, kai buvo klausomasi pareiškėjo pokalbių. Taigi nebuvo garantuota pono Kruslino minimali apsauga, kurią pagal teisės viršenybės principą demokratinėje visuomenėje turi piliečiai (Žr. anksčiau minėtą *Malone* bylos sprendimą, serija A, Nr. 82, p. 36, § 79).

Todėl Teismas konstatuoja, kad buvo pažeistas Konvencijos 8 straipsnis.

B. Dėl įsikišimo tikslo ir būtinumo

37. Atsižvelgdamas į aukščiau išdėstytą išvadą Teismas, kaip ir Komisija (žr. ataskaitos § 77), nemato būtinybės šioje byloje tirti atitikimą kitiems 8 straipsnio 2 § reikalavimams.

II. Dėl 50 straipsnio taikymo

38. Konvencijos 50 straipsnis skelbia:

„Jeigu Teismas nustato, jog sprendimas ar priemonės, kurių ėmėsi teismo ar kokie nors kiti Aukštosios susitariančiosios šalies organai, visiškai arba iš dalies prieštarauja įsipareigojimams pagal ... Konvenciją, taip pat, jeigu šios šalies teisė leidžia tik iš dalies atlyginti šio sprendimo ar priemonių pasekmes, tai prirėkus Teismas gali teisingai patenkinti nukentėjusiosios šalies reikalavimus.”

Pirmiausia pareiškėjas reikalauja 1 000 000 Prancūzijos frankų kompensacijos

už penkiolikos metų įkalinimą (žr. § 13), kuris, jo nuomone, buvo tiesioginė 8 straipsnio pažeidimo pasekmė, kadangi jo telefoninių pokalbių klausymasis ir tapo baudžiamosios bylos iškėlimo priežastimi. Jis taip pat reikalauja kompensuoti išlaidas už advokato paslaugas: 20 000 Prancūzijos frankų už apeliacijos 1985 m. balandžio 16 d. Kaltinamiesiems rūmams sprendimo rengimą ir 50 000 Prancūzijos frankų už advokato paslaugas Haute-Garonne'o departamento asizų teisme ir Kasaciniame teisme. Pareiškėjas nepateikė jokių reikalavimų dėl išlaidų, susijusių su bylos nagrinėjimu Strasbūre, kompensavimo, kadangi Komisija ir Teismas suteikė jam nemokamą teisinę pagalbą.

Vyriausybė ir Komisijos atstovas šiais klausimais savo nuomonės nepareiškė.

39. Atsižvelgiant į bylos aplinkybes Teismo išvada, kad buvo pažeistas 8 straipsnis, yra pakankamai teisingas atlyginimas už pono Kruslino tariamai patirtą žalą. Todėl nebūtina skirti jam piniginę kompensaciją.

40. Teismas negali atsižvelgti į išlaidas ir nuotolius, kuriuos pareiškėjas patyrė kaltinamuosius nuosprendžius priėmusiuose teismuose. Pono Kruslino teigimu, telefoniniai pokalbiai, kurių buvo klausytasi, be abejo, buvo panaudoti prieš jį dviejose iš eilės teismo bylose. Tačiau Komisija ir Teismas nagrinėjo tik Konvencijos reikalavimų vykdymą, kiek tai buvo susiję su *Gerbe d'Or* byla (žr. § 14 *in fine*).

Antra vertus, 20 000 Prancūzijos frankų suma, kurios pareiškėjas reikalauja dėl pastarosios bylos, yra pagrįsta ir nepadidinta, todėl ji turi būti paskirta.

DĖL ŠIŲ PRIEŽASČIŲ TEISMAS VIENBALSIAI

1. *Nusprendė*, kad 8 straipsnis buvo pažeistas;
2. *Nusprendė*, kad šis sprendimas pats savaime yra pakankamai teisingas žalos, į kurią pretenduoja pareiškėjas, atlyginimas;
3. *Nusprendė*, kad valstybė - atsakovė turi pareiškėjui sumokėti 20 000 (dvidešimt tūstančių) Prancūzijos frankų teismo išlaidoms ir sąnaudoms padengti;
4. *Atmetė* likusią reikalavimų pagal 50 straipsnį dalį.

Sudaryta anglų ir prancūzų kalbomis bei paskelbta viešame teismo posėdyje žmogaus teisių rūmuose, Strasbūre, 1990 m. balandžio 24 d.

Marc-André EISSENAS
Sekretorius

Rolvas RYSSDALAS
Pirmininkas